

Libuše Burger

Novináři

Libuše Burger
Novináři

Eroika

Libuše Burger

Novináři

Eroika

© Libuše Burger, 2008

© Eroika, 2008

ISBN 978-80-86337-79-1

Intro

Redakce inzertních novin Pražský den sídlí v jedné z těch vinohradských kanceláří, co se v nich kvůli prachu a hluku z ulice nedají otvírat okna a kde musejí být neustále zatažené žaluzie, aby sluneční paprsky nepřekážely na monitorech počítačů. V domě navíc právě probíhá rekonstrukce, takže nepříjemné zvuky typu vrtání, ťukání nebo bouchání jsou na denním pořádku. Redaktoři sedí pospolu v jedné místnosti a vzájemně si lezou na nervy telefonováním, posmrkáváním a komentováním světových událostí; Luboš Janeček ovšem své kolegy obtěžuje nejvíc, protože mu kromě výše uvedeného navíc smrdí nohy. Zoufalému nedostatku soukromí se vyhnul akorát zakladatel firmy Martin Schauer, který si coby „pan ředitel“ zabral pro sebe oddělený kamrlík a mezi své zaměstnance vchází jen na pětiminutové ranní porady (po ránu se dá v místnosti ještě jakžtakž dýchat). Redaktorům to pochopitelně vyhovuje, protože není příjemné mít šéfa neustále za zády a překlikávat z Tetrisu do Wordu pokaždé, když za sebou zaslechnete pohyb jeho židle.

Schauer býval generálním ředitelem významné mediální společnosti, která vydávala několik čtenářsky úspěšných titulů, jednoho dne mu však znenadání přestala fungovat přístupová hesla do počítače a o hodinu později mu byla doručena výpověď. Schauer ji přijal s hrdostí hodnou generálního ředitele. Uklidňovalo ho

vědomí, že příčinou vyhazovu z takto vysoké pozice většinou nebývá osobní selhání, ale spíš kamarádšoft majitele firmy s jiným perspektivním manažerem, který si na vaše místo brousí zuby. Zneklidňoval ho ale fakt, že s takovým zápisem v životopise má omezenou volbu dalšího zaměstnání – když jste jednou byli generálním ředitelem, tak už nechcete být nikdy něčím méně významným – natož někým méně placeným.

Protože se Schauerovi celého půl roku nedařilo najít prestižní podnik, kde by na něho čekali s otevřenou náručí, a protože jeho manželka rozfofrovala odstupné z mediální společnosti dříve, než předpokládal, uchýlil se k jedinému možnému kroku, který z něho opět učinil ředitele – založil vlastní firmu.

Díky předchozím zkušenostem, vrozené pracovitosti a finanční podpoře svého dlouholetého přítele Arnolda začal vydávat inzertní plátek, který se každý všední den zdarma rozdává Pražanům. A aby si to lidé vůbec chtěli brát, zařadil do něj kromě inzerátů také základní zprávy z domova a zahraničí, kulturní přehled a horoskopy. A docela se mu daří.

Schauer je typ člověka, o kterém po prvním setkání řeknete, že je to arogantní blbec. A to jste ještě hodně slušní. Jste-li ale vnímaví, za čas poznáte, že jste mu trochu křivdili. Schauer se sice chová arogantně a občas se vyjadřuje jako blbec, mozek mu ale pracuje přesně a v jádru má lidi rád. Arogantní chování vychází z jeho postavení – jako generální ředitel se musíte chovat suverénně a tvářit se, že všechno víte nejlépe. Můžete být žoviální, ale nikdy ne přímo kamarádští,

aby s vámi vaši podřízení nezkoušeli vorat. Ve slabších chvílkách se Schauer cítí osamělý.

Jeho přítel Arnold je Němec. V našem příběhu nesehraje žádnou úlohu, protože do redakce moc nechodí. Má své vlastní podnikatelské aktivity v rodné zemi a do Pražského dne zavítá jen jednou za měsíc, aby pohledem na účetní uzávěrku přiživil naději, že se mu jeho investice jednoho dne vrátí. Ačkoli je to jeho zásluha, že firma mohla vzniknout a dát práci několika lidem, u redaktorů si příliš mnoho sympatií nezískal. Částečně za to může jeho příslušnost k obecně neoblíbenému národu a částečně jeho důležitý výraz v tváři, se kterým jim šišlavou angličtinou vysvětluje, jak se mají dělat noviny.

Schauerovou pravou rukou je asistentka Alena Bílková. Je to pětadvacetiletá výrazná blondýna s vypouklýma očima a kobylími zuby, jejíž nedostatky na kráse v obličejí příroda kompenzovala obrovským poprsím. Většina lidí včetně jí samé se domnívá, že jí nevídaný objem hrudníku dopomohl k místu, pravda je to ale, jak to tak bývá, jen do jisté míry. Schauer pochopitelně Aleniny vnady zaznamenal, dívku ale nepřijal proto, že by ho přitahovaly, ale naopak z důvodu, že dává přednost drobnějším. Milostné románky podle něj na pracoviště nepatří a čím méně ho kolegyně přitahují, tím lépe se mu s nimi pracuje. To mu ovšem nebrání v tom, aby s Alenou občas slovně zalaškoval; ostatně kdyby to nedělal, bál by se, že se asistentka urazí.

Alena si ale jeho narážky vykládá tak, že po ní jede jako každý šéf po mladé holce, a nerada si přiznává, že

ji Schauer svým způsobem přitahuje. Nejspíš se jí líbí jeho urostlá, masitá postava slibující živočišný způsob sexu, který ve vztahu se svým snoubencem postrádá. Přesto je pevně rozhodnutá, že si se Schauerem nic nezačne. Její snoubenec je totiž tak hodný, že by ho nikdy v životě nemohla podvést.

Druhou a zároveň poslední ženou v redakci je vedoucí vydání Irma Potůčková. Ne že by chtěl Schauer diskriminovat slabší pohlaví, naopak má zkušenost, že ženy snesou větší pracovní zátěž než muži a méně se flákají. Biologické hodiny ale bijí každé z nich, a kdyby měl plnou redakci ženských, každou chvíli by tu někdo odcházel na mateřskou. To si Schauer při svém omezeném rozpočtu nemůže dovolit, a proto do firmy přijal jen Alenu, jejíž poprsí mu je taktickou oporou při obchodních jednáních, a Irmu Potůčkovou, které už bylo čtyřicet a smířila se s bezdětným životem.

Říká se, že každá žena může být krásná, když pro to něco dělá. Irma tento boj vzdala už dávno a s přibývajícím věkem se vytrácela naděje, že se její vzhled někdy změní k lepšímu. Každý rok navíc pravidelně přibere pět kilo. Nikdo neví, jestli za mlada měla nějakého milence, každopádně se nikdy neprovdala. V posledních letech žije v bytě po rodičích společně se svým bratrem, který po rozvodu skončil jako oškubané kuře. Irma si je vědoma svých fyzických nedostatků a snaží se dát světu najevo, že jí to vůbec nevadí. Nemůže-li zaujmout lidi líbezným vzhledem, chce si je získat veselou, kamarádkou povahou. Mluví hodně nahlas, vtipkuje a pěstuje si image super holky do party.

S každým na setkání si potyká, výjimku tvoří její podřízení redaktoři. Těm tykání dosud nenabídla, protože se obává, že by u nich ztratila respekt. Netuší ovšem, že ho nemá ani tak. Je těžké chovat respekt k ženě, která vypadá jako syn Johna Lennona. Irma navíc tráví většinu pracovní doby v kuárně, a tak redaktorům nezbyvá než spekulovat, co vlastně v redakci dělá.

Z redaktorů byste si nejprve všimli Luboše Janečka, už díky jeho nezaměnitelnému pachu. Luboš se každý den poctivě myje, ale nohy se mu potí víc než normálním lidem. Není jasné, jestli o své indispozici ví, nikdo ho na ni ale neupozorní, protože je to neslušné. Práci nicméně vykonává svědomitě, a tak má u Schauera dobré oko. Luboš má na starosti zpravodajský mix z domova i zahraničí. Jeho každodenní povinnosti spočívají ve vybrání nejzajímavějších zpráv z ČTK a jejich následném zkrácení podle potřeb novinového formátu. Protože je poctivý a dlouze dumá nad závažností každé informace, tráví v práci dvanáct hodin denně. Jediný, komu tím leze na nervy, je Irma, protože za ní během odpoledne neustále běhá do kuárny a chce konzultovat vzhled zítřejších novin. Ráno se zase sáhodlouze vyptává, zda den předtím něco nezvořal. Irma nikdy neví, co by mu odpověděla, protože ji nebaví pročítat plátek celý. Většinou ho ráno jen tak zlehka prolistuje a pak čeká, až se rozezvoní telefony. Pokud do dvanácti hodin nezavolá nějaký rejpvavý čtenář, že mají v novinách chybu, usoudí, že se žádný průšvih nestal.

Vedle Luboše sedí u stolu sporták Zdeněk Pospíšil.

Je to štíhlý mladík s velkýma modrýma očima a souměrnými rysy v obličejí. Vlasy si nechává zkracovat strojkem na pár milimetrů, aby tak zamaskoval začínající pleš. Snad každá žena by o něm na první pohled řekla, že je hezký. Zapochybovala by jen o jeho přitažlivosti, protože typ „tvářička jako dětská prdelka“ připadá sexy nemnoha ženám. Sám Zdeněk se nicméně domnívá, že se do něho každá rovnou zamiluje. Patří k těm šťastlivcům, kteří dovedou na každé překérní situaci najít něco pozitivního a na všem pozitivním to nejpozitivnější. Tak například v minulém měsíci měl něco málo se dvěma neznámými dívkami a obě mu nezávisle na sobě řekly, že hezky líbá. Protože se ten měsíc kromě své přítelkyně s nikým jiným nelíbal, vnímá to jako stoprocentní úspěch. Zdenka nikdy netíží špatné svědomí, protože si veškeré své jednání umí racionálně zdůvodnit. Když své přítelkyni zahne s cizí dívkou, nenazývá to nevěrou, nýbrž nevinným úletem.

Ve firmě ho nikdo nemá moc rád, protože působí jako namyšlený fouňa, a navíc práci spíš jen předstírá. Celá odpoledne tráví sledováním sportovních utkání se sluchátky na uších, výsledky a články o jejich průběhu ale potom pouze zkopíruje z ČTK. Rád se ovšem vydává za tvrdě pracujícího člověka a všechny své známé děsí líčením předlouhé pracovní doby, která se v případě důležitého večerního zápasu protáhne téměř do půlnoci.

Naproti Lubošovi sedí Jiří Šourek. Vychrtlý, nenápadný chlapec s brýlemi, jejichž obroučky mají k mo-